

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 180 (XXIV) — Nr. 290

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 3 mai 2012

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 130 din 16 februarie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ.....	2-5
Decizia nr. 158 din 23 februarie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ.....	5-9
Decizia nr. 226 din 15 martie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. XXIV alin. (1) din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, raportate la art. 320 ¹ din Codul de procedură penală	9-10
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
378. — Hotărâre privind modificarea Normelor metodologice pentru aplicarea prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 190/2000 privind regimul metalelor prețioase și pietrelor prețioase în România, cu modificările și completările ulterioare, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.344/2003	11
REPUBLICĂRI	
Legea nr. 108/1999 pentru înființarea și organizarea Inspecției Muncii	12-15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 130**

din 16 februarie 2012

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 63/2011
privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar
din învățământ**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Gagu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, excepție ridicată de Neculai Arpinte, Luisa Dănilă, Dana Gălățanu și Dorina Pădurariu, prin Liga Sindicatelor din Învățământ Botoșani, în Dosarul nr. 7.266/40/2011 al Tribunalului Botoșani — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.216D/2011.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 1.217D/2011, nr. 1.218D/2011 și nr. 1.226D/2011, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Daniela Tomniuc, Viorica Temneanu, Mihai Livanu, Mihaela Sandu, Didica Bortă, Lăcrămioara Oltean, Laura Stratula, Vasile Maxim și Iulian Grigore, prin Liga Sindicatelor din Învățământ Botoșani, în Dosarul nr. 7.276/40/2011 al Tribunalului Botoșani — Secția civilă, de Valerică Ailenei, Bogdan Amarie, Viorel Andrioe, Tania Mihaela Amarinei, Mihaela Beșleagă, Aurica Borșan, Mihaela Doina Dănilă, Geanina Paula Gheorghită, Gabriel Hură, Sonia Murariu, Costică Liviu Morariu, Elisabeta Mihaela Mihoc, Cristian Dan Oprișan, Daniela Doina Oprișan, Petru Simion Opreț, Silvia Repciuc, Tatiana Roman, Anișoara Rotariu, Gabriela Bolohan, Elena Daniela Roșu, Daniela Serîțeanu, Stelian Calancia, Cezărică Paraschiva Șmocot, Sorin Luca, Dumitru Burlacu, Mihai Bolohan, Gabriela Ipate, Marinela Camelia Iftime, Nina Daniela Angheluș, Silvia Clim, Silvia Mariana Buhăeanu și Sergiu Mihoc, prin Liga Sindicatelor din Învățământ Botoșani, în Dosarul nr. 7.286/40/2011 al Tribunalului Botoșani — Secția civilă, precum și de Valeriu Atomei, Daniela Elena Axentoi, Cristina Georgeta Axentoi, Voichița Maria Barbu, Cristian Sorin Bedrule, Florentina Teresia Blănaru, Liliana Bodnar, Amalia Capotă, Șerban George Cărlugea, Dănuț Ciobanu, Despina Elena Ciulei, Mihai Adrian Ciupercovici, Radu Vasile Corbotiuc, Virginia Corbotiuc, Alina Elena Cuciurean, Cristian Cuciurean, Elena Cuciurean, Ana Maria Dascălu, Marian Dorel Drimiș, Daniela Eross, Ilie Filimon, Daniela Paraschiva Frunză, Carmen Grigore, Mirela Havîrneanu, Aurel Holuță, Cristina Antonela Hopp, Mariana Alina Hrițcu, Petru Jalubă, Dănuț Jora, Ioan Valerian Lazăr, Viorica Liliana Lițu, Mihaela Cătălina Lungu, Georgeta Lungu, Maria Macar, Miroș Liliana, Lidia Mihaela Mârzac, Oana Valerica Moroșan Birău, Silvian Poenaru, Narcis Claudiu Popescu, Ramona Carmen Popescu, Ciprian Dumitru Proboteanu, Alina Prodan, Floricica Rotaru, Mihaela Sasu, Anda

Petronela Simian, Leonte Știrbu, Viorel Totoescu, Cornelia Zaharia, Costică Berariu, Cramariuc Elena, Gheorghe Cornea, Cornel Cotizo Flocea Matîș, Elena Camelia Gherrase, Anca Gabriela Hău, Elena Maței, Maria Gabriela Moroșan, Nicoleta Adina Onofresei, Valerean Pavel, Vasile Părau, Roxana Lăcrămioara Sbiera, Loredana Monica Soroceac, Rozalea Sorocean, Delia Vaman și Levente Simion Varvaroi, prin Sindicatul Liber din Învățământ zona Câmpulung Moldovenesc, în Dosarul nr. 7.822/86/2011 al Tribunalului Suceava — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 1.216D/2011, nr. 1.217D/2011, nr. 1.218D/2011 și nr. 1.226D/2011, având în vedere că acestea au obiect identic.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării cauzelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 1.217D/2011, nr. 1.218D/2011 și nr. 1.226D/2011 la Dosarul nr. 1.216D/2011, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale și pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 17 octombrie 2011, pronunțate în dosarele nr. 7.266/40/2011, nr. 7.276/40/2011 și nr. 7.286/40/2011, **Tribunalul Botoșani — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ.**

Excepția a fost ridicată de Neculai Arpinte, Luisa Dănilă, Dana Gălățanu, Dorina Pădurariu, Daniela Tomniuc, Viorica Temneanu, Mihai Livanu, Mihaela Sandu, Didica Bortă, Lăcrămioara Oltean, Laura Stratula, Vasile Maxim, Iulian Grigore, Valerică Ailenei, Bogdan Amarie, Viorel Andrioe, Tania Mihaela Amarinei, Mihaela Beșleagă, Aurica Borșan, Mihaela Doina Dănilă, Geanina Paula Gheorghită, Gabriel Hură, Sonia Murariu, Costică Liviu Morariu, Elisabeta Mihaela Mihoc, Cristian Dan Oprișan, Daniela Doina Oprișan, Petru Simion Opreț, Silvia Repciuc, Tatiana Roman, Anișoara Rotariu, Gabriela Bolohan, Elena Daniela Roșu, Daniela Serîțeanu, Stelian Calancia, Cezărică Paraschiva Șmocot, Sorin Luca, Dumitru Burlacu, Mihai Bolohan, Gabriela Ipate, Marinela Camelia Iftime, Nina Daniela Angheluș, Silvia Clim, Silvia Mariana Buhăeanu și Sergiu Mihoc, prin Liga Sindicatelor din Învățământ Botoșani, în cauze având ca obiect contestații împotriva unor decizii de stabilire a drepturilor salariale.

Prin Încheierea din 19 octombrie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 7.822/86/2011, **Tribunalul Suceava — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 63/2011.**

Excepția a fost ridicată de Valeriu Atomei, Daniela Elena Axentoi, Cristina Georgeta Axentoi, Voichița Maria Barbu, Cristian Sorin Bedrule, Florentina Teresia Blănaru, Liliana Bodnar, Amalia Capotă, Șerban George Cărlugea, Dănuț Ciobanu, Despina Elena Ciulei, Mihai Adrian Ciupercovici, Radu Vasile Corbotiuc, Virginia Corbotiuc, Alina Elena Cuciurean, Cristian Cuciurean, Elena Cuciurean, Ana Maria Dascălu, Marian Dorel Drimiș, Daniela Eross, Ilie Filimon, Daniela Paraschiva Frunză, Carmen Grigore, Mirela Hăvîrceanu, Aurel Holuță, Cristina Antonela Hopp, Mariana Alina Hrițcu, Petru Jalubă, Dănuț Jora, Ioan Valerian Lazăr, Viorica Liliana Lițu, Mihaela Cătălina Lungu, Georgeta Lungu, Maria Macar, Miroș Liliana, Lidia Mihaela Mărzac, Oana Valerica Moroșan Birău, Silviu Poenaru, Narcis Claudiu Popescu, Ramona Carmen Popescu, Ciprian Dumitru Proboteanu, Alina Prodan, Floricica Rotaru, Mihaela Sasu, Anda Petronela Simian, Leonte Știrbu, Viorel Totoescu, Cornelia Zaharia, Costică Berariu, Cramariuc Elena, Gheorghe Cornea, Cornel Cotizo Flocea Mătiș, Elena Camelia Gherrase, Anca Gabriela Hău, Elena Maftei, Maria Gabriela Moroșan, Nicoleta Adina Onofresei, Valerean Pavel, Vasile Părau, Roxana Lăcrămioara Sbiera, Loredana Monica Soroceac, Rozalea Sorocean, Delia Vaman și Levente Simion Varvaroi, prin Sindicatul Liber din Învățământ zona Câmpulung Moldovenesc, într-o cauză având ca obiect acordarea unor drepturi bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că Legea nr. 63/2011, constituind o lege distinctă care operează o diminuare a drepturilor salariale ale personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, discriminează această categorie de personal în raport de toate celelalte categorii de bugetari, care sunt salarizați în baza Legii-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice și a Legii nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice. Legea nr. 63/2011 instituie astfel o abatere de la principiul unei legi unice de salarizare, astfel cum a fost statuat prin Legea nr. 330/2009 și Legea-cadru nr. 284/2010. Ca atare, personalul didactic și didactic auxiliar este singura categorie de bugetari exclusă de la aplicarea unei legi unice de salarizare și care a suferit o diminuare definitivă a drepturilor salariale avute anterior intrării în vigoare a legilor succesive de salarizare unică în sistemul bugetar.

Totodată, diminuarea drepturilor salariale, prin actul normativ criticat, este intempestivă, nejustificată de un interes legitim al statului și disproporționată față de măsurile dispuse în cazul altor categorii de bugetari, fiind contrară principiilor priorității dreptului comunitar și legalității. Invocă în acest sens Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului pronunțată în Cauza *Buzescu împotriva României*, 2005.

De asemenea, prevederile legale criticate sunt contrare și principiilor solidarității și egalității de tratament, care presupun ca sarcina de a depune efortul financiar sau de orice altă natură, necesar pentru îndreptarea unei stări de necesitate, să fie suportată în comun și în egală măsură de toți cetățenii statului respectiv. Autorii excepției subliniază, în acest sens, că fac parte dintr-o categorie profesională net defavorizată față de restul salariaților din sistemul bugetar, prin aceea că suportă diminuări salariale superioare celor incidente în cazul celorlalți bugetari.

În plus, nu este respectat nici principiul previzibilității normelor juridice. Consideră că, în acord cu jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene (spre exemplu, hotărârile pronunțate în cauzele C-152/88R, *Sofrimport SARL împotriva Comisiei Comunităților Europene*, C-368/89 *Crispoltoni contra Fattoria autonoma tabacchi di Città di Castello*), precum și cu

jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (spre exemplu, hotărârile pronunțate în cauzele *Rotaru împotriva României*, 2000, *Burghilea împotriva României*, 2009, *Kaya împotriva României*, 2006, *Beian împotriva României*, 2007), calitatea normelor juridice presupune ca acestea să genereze o oarecare stabilitate, autoritățile statului neputând fi inconsecvente față de o anumită realitate socială. În cazul de față, insecuritatea și incertitudinea rezultă din însăși vătămarea patrimonială suferită și din afectarea așteptărilor și prognozelor financiare ale acestora pentru o perioadă de timp apreciabilă.

Pe de altă parte, prevederile legale criticate înfrâng principiul securității raporturilor juridice, astfel cum acesta a fost consacrat în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (a se vedea, spre exemplu, Hotărârea pronunțată în Cauza *Tudor Tudor împotriva României*, 2009) și în jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene (a se vedea hotărârile pronunțate în Cauza 24-69 *Theo Nebe împotriva Comisiei Comunităților Europene*, Cauza 61/79 *Amministrazione delle finanze dello Stato împotriva Denkavit italiana Srl* și Cauza 57-69 *Azienda colori nazionali — ACNA S.p.A. împotriva Comisiei Comunităților Europene*). Astfel, prin grilele de calcul incluse în anexele sale, Legea nr. 63/2011 a dus la o diminuare cu aproximativ 25% a veniturilor ce erau anterior deja diminuate.

Autorii susțin, totodată, că Legea nr. 63/2011 încalcă dreptul de proprietate asupra bunului reprezentat de salariul convenit pentru munca prestată, fără a exista vreunul din cazurile prevăzute de art. 53 din Constituție, fără a avea caracter temporar și fără a se acorda în schimb vreo despăgubire proporțională cu privarea de bun.

Invocă aspecte din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (hotărârile pronunțate în cauzele *Kechko contra Ucrainei*, 2005, *Kopecky contra Slovaciei*, 2003, *Cazacu contra Moldovei*, 2007) prin care s-a statuat că drepturile salariale privite ca drept de creanță reprezintă un „*bun*” în sensul art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Tribunalul Botoșani — Secția civilă opinează în sensul constituționalității Legii nr. 63/2011, subliniind că atributul stabilirii sistemului de salarizare pentru personalul bugetar aparține legiuitorului, așa încât, în realizarea politicii sale și luarea măsurilor necesare în perioada de criză economică, acesta poate prevedea un regim salarial diferit, distinct pentru anumite categorii de bugetari. Conform art. 16 alin. (1) din Constituție, egalitatea presupune uniformitate în cadrul aceleiași categorii de subiecți ai drepturilor, respectiv aplicarea acelorași criterii de salarizare tuturor cadrelor didactice și didactice auxiliare.

Tribunalul Suceava — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile Legii nr. 63/2011 sunt constituționale, reținând că măsura legislativă criticată este aplicată în mod nediscriminatoriu pentru tot personalul didactic și didactic auxiliar din învățământ, și nu selectiv, având un caracter temporar, tocmai pentru a nu se afecta substanța dreptului constituțional protejat. Totodată, conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite prin lege, astfel încât este dreptul autorității legiuitoare să elaboreze măsuri de politică legislativă în domeniul salarizării în concordanță cu condițiile economice și sociale existente la un moment dat.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Legii nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 323 din 10 mai 2011.

Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că actul normativ criticat încalcă dispozițiile din Constituție cuprinse în art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 44 privind dreptul de proprietate privată, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 136 alin. (1) și (5) privind tipurile de proprietate — publică și privată — și caracterul inviolabil al proprietății private, în condițiile legii organice, și art. 148 alin. (2) privind prioritatea reglementărilor comunitare cu caracter obligatoriu.

Sunt invocate și dispozițiile privind proprietatea cuprinse în art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 17 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că Legea nr. 63/2011 — act normativ cu caracter temporar, ale cărui efecte juridice continuă să se producă, a mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, exercitat din perspectiva unor critici similare cu cele invocate în prezenta cauză (a se vedea Decizia nr. 575 din 4 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 368 din 26 mai 2011).

Astfel, raportat la critica de neconstituționalitate cu privire la încălcarea normelor constituționale și convenționale privind proprietatea privată, formulată din perspectiva unei restrângeri a dreptului la salariu, considerat un „*bun*”, Curtea, în acord cu jurisprudența instanței de contencios european al drepturilor omului, a subliniat distincția dintre dreptul persoanei de a continua să primească, în viitor, un salariu într-un anumit quantum și dreptul de a primi efectiv salariul convenit pentru perioada în care munca a fost prestată (a se vedea Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 19 aprilie 2007, pronunțată în Cauza *Vilho Eskelinen împotriva Finlandei*, paragraful 94).

În aceste condiții, Curtea a reținut, în esență, că legea supusă controlului de constituționalitate stabilește drepturile salariale ale cadrelor didactice de la data intrării sale în vigoare și până la finele anului 2011, așadar pentru viitor, fără a afecta în niciun mod drepturile salariale dobândite pentru perioada anterioară intrării sale în vigoare. Ca urmare, prevederile sale nu stabilesc o ingerință de tipul privării de proprietate.

Cât privește salariul care urmează a fi plătit în viitor, Curtea a constatat că este dreptul autorității legiuitoare de a elabora măsuri de politică legislativă în domeniul salarizării în concordanță cu condițiile economice și sociale existente la un moment dat. În această privință, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că statul este cel în măsură să stabilească ce sume trebuie plătite angajaților săi din bugetul de stat. Statul poate dispune introducerea, suspendarea sau încetarea plății unor astfel de sume prin modificări legislative corespunzătoare (a se vedea, de exemplu, Hotărârea din 8 noiembrie 2005, pronunțată în Cauza *Kechko împotriva Ucrainei*, paragraful 23).

De altfel, printr-o jurisprudență constantă, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că statele se bucură de o largă

marjă de apreciere pentru a determina oportunitatea și intensitatea politicilor lor în acest domeniu (spre exemplu, Hotărârea din 8 decembrie 2009, pronunțată în Cauza *Wieczorek împotriva Poloniei*, paragraful 59, și Hotărârea din 2 februarie 2010, pronunțată în Cauza *Aizpurua Ortiz împotriva Spaniei*, paragraful 57).

Totodată, examinând legea criticată prin prisma exigențelor referitoare la previzibilitatea normelor juridice și protecția așteptărilor legitime ale cetățenilor, Curtea a constatat că acestea nu sunt încălcate, câtă vreme Legea nr. 63/2011 a fost adoptată pentru a realiza unificarea salarizării unei categorii profesionale, respectiv pentru reglementarea unitară a domeniului vizat. În plus, Curtea a reținut că drepturile câștigate nu sunt cu nimic afectate prin reglementarea dedusă controlului de constituționalitate.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în decizia menționată anterior își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Distinct de acestea, Curtea constată că este lipsită de temeii critica privind încălcarea prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, susținută de autorii excepției din perspectiva instituirii, prin prevederile legale criticate, a unei discriminări în cazul personalului didactic și didactic auxiliar față de restul salariaților plătiți din fondurile publice.

Astfel, în jurisprudența sa, Curtea a statuat că instituirea de regimuri juridice diferite în situații care impun rezolvări diferite nu poate fi apreciată drept o încălcare a principiului egalității (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 17 din 12 ianuarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 79 din 5 februarie 2010).

În același sens, Curtea a reținut că art. 16 din Constituție vizează egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic în aplicarea unor măsuri, indiferent de natura lor. În felul acesta se justifică nu numai admisibilitatea unui regim juridic diferit față de anumite categorii de persoane, dar și necesitatea lui (Decizia nr. 53 din 19 februarie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 3 aprilie 2002).

Aplicând aceste considerente de principiu în cauza de față, Curtea constată că în materia salarizării personalului didactic și didactic auxiliar a existat o situație juridică specifică, determinată de succesiunea a numeroase acte normative cu acest obiect de reglementare și de practica judiciară neunitară, care a condus la un sistem de salarizare neunitar.

În acest context specific salarizării personalului didactic și didactic auxiliar, reglementarea criticată dă expresie unei măsuri de politică bugetară, determinată de impactul financiar major asupra cheltuielilor de personal aprobate pentru anul 2011, având în vedere consecințele modificărilor legislative și ale soluțiilor pronunțate de instanțele judecătorești, urmărind să elimine inechitatea în stabilirea salariilor din sistemul național de învățământ. Se asigură astfel un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul urmărit.

În aceste condiții, Curtea constată că situația obiectiv diferită a personalului didactic și didactic auxiliar justifică instituirea unui tratament juridic distinct în ceea ce privește salarizarea acestei categorii profesionale, fără ca aceasta să aibă semnificația încălcării principiului egalității în drepturi.

În fine, Curtea observă că argumentele autorilor excepției referitoare la încălcarea celorlalte principii reținute în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și a Curții de Justiție a Uniunii Europene, invocate prin prisma dispozițiilor art. 20 și art. 148 alin. (2) din Constituție, vizează aspecte ce țin de aplicarea legii de către instanțele judecătorești, nefiind, prin urmare, o problemă de resortul contenciosului constituțional.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, excepție ridicată de Neculai Arpinte, Luisa Dănilă, Dana Gălățanu și Dorina Pădurariu, prin Liga Sindicatelor din Învățământ Botoșani, în Dosarul nr. 7.266/40/2011 al Tribunalului Botoșani — Secția civilă, de Daniela Tomniuc, Viorica Temneanu, Mihai Livanu, Mihaela Sandu, Didica Bortă, Lăcrămioara Oltean, Laura Stratula, Vasile Maxim și Iulian Grigore, prin Liga Sindicatelor din Învățământ Botoșani, în Dosarul nr. 7.276/40/2011 al Tribunalului Botoșani — Secția civilă, de Valerică Ailenei, Bogdan Amarie, Viorel Andrioae, Tania Mihaela Amarinei, Mihaela Beșleagă, Aurica Borșan, Mihaela Doina Dănilă, Geanina Paula Gheorghită, Gabriel Hură, Sonia Murariu, Costică Liviu Morariu, Elisabeta Mihaela Mihoc, Cristian Dan Opreșan, Daniela Doina Opreșan, Petru Simion Opreșă, Silvia Repciuc, Tatiana Roman, Anișoara Rotariu, Gabriela Bolohan, Elena Daniela Roșu, Daniela Serîțeanu, Stelian Calancia, Cezărică Paraschiva Șmocot, Sorin Luca, Dumitru Burlacu, Mihai Bolohan, Gabriela Ipate, Marinela Camelia Iftime, Nina Daniela Angheluș, Silvia Clim, Silvia Mariana Buhăeanu și Sergiu Mihoc, prin Liga Sindicatelor din Învățământ Botoșani, în Dosarul nr. 7.286/40/2011 al Tribunalului Botoșani — Secția civilă, precum și de Valeriu Atomei, Daniela Elena Axentoi, Cristina Georgeta Axentoi, Voichița Maria Barbu, Cristian Sorin Bedrule, Florentina Teresia Blănaru, Liliana Bodnar, Amalia Capotă, Șerban George Cărlugea, Dănuț Ciobanu, Despina Elena Ciulei, Mihai Adrian Ciupercovici, Radu Vasile Corbotiuc, Virginia Corbotiuc, Alina Elena Cuciurean, Cristian Cuciurean, Elena Cuciurean, Ana Maria Dascălu, Marian Dorel Drimiș, Daniela Eross, Ilie Filimon, Daniela Paraschiva Frunză, Carmen Grigore, Mirela Havîrmeanu, Aurel Holuță, Cristina Antonela Hopp, Mariana Alina Hrițcu, Petru Jalubă, Dănuț Jora, Ioan Valerian Lazăr, Viorica Liliana Lițu, Mihaela Cătălina Lungu, Georgeta Lungu, Maria Macar, Miroș Liliana, Lidia Mihaela Mârzac, Oana Valerica Moroșan Birău, Silvian Poenaru, Narcis Claudiu Popescu, Ramona Carmen Popescu, Ciprian Dumitru Proboteanu, Alina Prodan, Floricica Rotaru, Mihaela Sasu, Anda Petronela Simian, Leonte Știrbu, Viorel Totoescu, Cornelia Zaharia, Costică Berariu, Cramariuc Elena, Gheorghe Cornea, Cornel Cotizo Flocea Mățiș, Elena Camelia Gherrase, Anca Gabriela Hău, Elena Maftei, Maria Gabriela Moroșan, Nicoleta Adina Onofresei, Valerean Pavel, Vasile Părău, Roxana Lăcrămioara Sbiera, Loredana Monica Soroceac, Rozalea Sorocean, Delia Vaman și Levente Simion Varvaroi, prin Sindicatul Liber din Învățământ zona Câmpulung Moldovenesc, în Dosarul nr. 7.822/86/2011 al Tribunalului Suceava — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 februarie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Simina Gagu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 158

din 23 februarie 2012

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 63/2011
privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar
din învățământ**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Gagu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din

învățământ, excepție ridicată de Gabriela Ghileschi, Lăcrămioara Macovei, Doina Zagan, Dumitru Nechifor, Iuliana Solcan, Vasilica Neculau, Mihaela Miron, Carmen Luchian, Elena Gabriela Ghiliciuc, Mihaela Surghin, Vlada Sonohat, Valentina Nechifor, Mihai Ciocan, Ionela Deleanu, Costel Zagan, Marius Crăciun, Maria Burlacu, Samuel Marcu, Sorin Julea, Camelia Ciocan, Viorica Luchian, Elena Lotis, Rodica Vieru și Dumitru Buciumanu, prin Liga Sindicatelor din Învățământ Botoșani, în Dosarul nr. 7.288/40/2011 al Tribunalului Botoșani — Secția civilă, și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.301D/2011.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 1.302D/2011, nr. 1.372D/2011, nr. 1.373D/2011, nr. 1.375D/2011 și nr. 1.410D/2011, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Doinița Dorina Huțu, prin Liga Sindicatelor din Învățământ Botoșani, în Dosarul nr. 7.297/40/2011 al Tribunalului Botoșani — Secția civilă, de Dorina Ailoei Iordache, Rodica Hrițac, Olga Ciobanu, Marinela Vieru, Valentina Dumitriu, Laura Florica Hoceag, Daniela Mariana Belecciu, Georgică Manole, Lucian Manole, Mihaela Paula Manole, Ana Grădinaru, Mioara Zbanț, Diana Prisecariu, Elena Pădurariu, Mihaela Coțovanu și Laurențiu Turtă, prin Liga Sindicatelor din Învățământ Botoșani, în Dosarul nr. 7.285/40/2011 al Tribunalului Botoșani — Secția civilă, de Dorela Boariu, Mariela Dupu, Daniela Grigoruță, Simona Pojoga, Florentina Grigoraș, Alina Julinschi, Ecaterina Cuzuban, Valerica Mandru și Sorin Știrbu, prin Liga Sindicatelor din Învățământ Botoșani, în Dosarul nr. 7.136/40/2011 al Tribunalului Botoșani — Secția civilă, de Felicia Arhip, Monalisa Veronica Bartic, Gheorghe Ciornei, Dumitru Cepoi, Ramona Elena Cotruță, Elena Felciuc, Cătălina Humeniuc, Angela Irimia, Ghiorghița Liute, Maria Lesuc, Aurel Lesuc, Alexandru Maxim, Zanolica Maxim, Elena Nechita, Eugen Nechita, Neculai Păchițanu, Ion Pârvu, Elena Rădeanu, Mihai Samian, Ileana Sandu, Viorica Sandu, Maria Stăchinariu, Dina Schianu, Anca Șfaițer, Cristina Todirișcă, Cornelia Vatavu Costică Străchinariu și Niculina Icușcă, prin Liga Sindicatelor din Învățământ Botoșani, în Dosarul nr. 7.166/40/2011 al Tribunalului Botoșani — Secția civilă, precum și de Constantin Pleșca, Maria Grosu, Lucia Sandu, Ana Grosu, Vasile Genete, Alexandra Țurcanu, Loredana Caruceru, Angelica Culica, Mihaela Mihai, Maria Ilcu și Cristina Focsa, prin Liga Sindicatelor din Învățământ Botoșani, în Dosarul nr. 7.291/40/2011 al Tribunalului Botoșani — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 1.301D/2011, nr. 1.302D/2011, nr. 1.372D/2011, nr. 1.373D/2011, nr. 1.375D/2011 și nr. 1.410D/2011, având în vedere că acestea au obiect identic.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării cauzelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 1.302D/2011, nr. 1.372D/2011, nr. 1.373D/2011, nr. 1.375D/2011 și nr. 1.410D/2011 la Dosarul nr. 1.301D/2011, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care invocă Decizia Curții Constituționale nr. 575/2011 și pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 2 noiembrie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 7.288/40/2011, prin Încheierea din 27 octombrie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 7.297/40/2011, prin încheierile din 8 noiembrie 2011, pronunțate în dosarele nr. 7.285/40/2011, nr. 7.136/40/2011, nr. 7.166/40/2011 și nr. 7.291/40/2011, **Tribunalul Botoșani — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ.**

Excepția a fost ridicată de Gabriela Ghileschi, Lăcrămioara Macovei, Doina Zagan, Dumitru Nechifor, Iuliana Solcan, Vasilica Neculau, Mihaela Miron, Carmen Luchian, Elena Gabriela Ghiliciuc, Mihaela Surghin, Vlada Sonohat, Valentina

Nechifor, Mihai Ciocan, Ionela Deleanu, Costel Zagan, Marius Crăciun, Maria Burlacu, Samuel Marcu, Sorin Julea, Camelia Ciocan, Viorica Luchian, Elena Lotis, Rodica Vieru, Dumitru Buciumanu, Doinița Dorina Huțu, Dorina Ailoei Iordache, Rodica Hrițac, Olga Ciobanu, Marinela Vieru, Valentina Dumitriu, Laura Florica Hoceag, Daniela Mariana Belecciu, Georgică Manole, Lucian Manole, Mihaela Paula Manole, Ana Grădinaru, Mioara Zbanț, Diana Prisecariu, Elena Pădurariu, Mihaela Coțovanu, Laurențiu Turtă, Dorela Boariu, Mariela Dupu, Daniela Grigoruță, Simona Pojoga, Florentina Grigoraș, Alina Julinschi, Ecaterina Cuzuban, Valerica Mandru, Sorin Știrbu, Felicia Arhip, Monalisa Veronica Bartic, Gheorghe Ciornei, Dumitru Cepoi, Ramona Elena Cotruță, Elena Felciuc, Cătălina Humeniuc, Angela Irimia, Ghiorghița Liute, Maria Lesuc, Aurel Lesuc, Alexandru Maxim, Zanolica Maxim, Elena Nechita, Eugen Nechita, Neculai Păchițanu, Ion Pârvu, Elena Rădeanu, Mihai Samian, Ileana Sandu, Viorica Sandu, Maria Stăchinariu, Dina Schianu, Anca Șfaițer, Cristina Todirișcă, Cornelia Vatavu Costică Străchinariu, Niculina Icușcă, Constantin Pleșca, Maria Grosu, Lucia Sandu, Ana Grosu, Vasile Genete, Alexandra Țurcanu, Loredana Caruceru, Angelica Culica, Mihaela Mihai, Maria Ilcu și Cristina Focsa, prin Liga Sindicatelor din Învățământ Botoșani, în cauze având ca obiect contestații împotriva unor decizii de stabilire a drepturilor salariale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că Legea nr. 63/2011, constituind o lege distinctă care operează o diminuare a drepturilor salariale ale personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, discriminează această categorie de personal în raport cu toate celelalte categorii de bugetari, care sunt salarizați în baza Legii-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice și a Legii nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice. Legea nr. 63/2011 instituie astfel o abatere de la principiul unei legi unice de salarizare, astfel cum a fost statuat prin Legea nr. 330/2009 și Legea-cadru nr. 284/2010. Ca atare, personalul didactic și didactic auxiliar este singura categorie de bugetari exclusă de la aplicarea unei legi unice de salarizare și care a suferit o diminuare definitivă a drepturilor salariale avute anterior intrării în vigoare a legilor succesive de salarizare unică în sistemul bugetar.

Diminuarea drepturilor salariale este intempestivă, nejustificată de un interes legitim al statului și disproporționată față de măsurile dispuse în cazul altor categorii de bugetari. Prin prezentarea unor aspecte din jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene și a Curții Europene a Drepturilor Omului sunt invocate principiile priorității și aplicabilității directe a dreptului comunitar, precum și principiul legalității.

De asemenea, prevederile legale criticate sunt contrare și principiilor solidarității și egalității de tratament, care presupun ca sarcina de a depune efortul financiar sau de orice altă natură, necesar pentru îndreptarea unei stări de necesitate, să fie suportată în comun și în egală măsură de toți cetățenii statului respectiv. Autorii excepției subliniază, în acest sens, că fac parte dintr-o categorie profesională net defavorizată față de restul salariaților din sistemul bugetar, prin aceea că suportă diminuări salariale superioare celor incidente în cazul celorlalți bugetari.

În plus, nu este respectat nici principiul previzibilității normelor juridice. Consideră că, în acord cu jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene (spre exemplu, hotărârile pronunțate în Cauzele C-152/88R, *Sofrimport SARL împotriva Comisiei Comunităților Europene*, C-368/89 *Crispoltoni contra Fattoria autonoma tabacchi di Città di Castello*), precum și cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (spre exemplu, hotărârile pronunțate în cauzele *Rotaru împotriva României*, 2000, *Burghilea împotriva României*, 2009, *Kaya împotriva României*, 2006, *Beian împotriva României*, 2007),

calitatea normelor juridice presupune ca acestea să genereze o oarecare stabilitate, autoritățile statului neputând fi inconsecvente față de o anumită realitate socială. În cazul de față, insecuritatea și incertitudinea rezultă din însăși vătămarea patrimonială suferită și din afectarea așteptărilor și prognozelor financiare ale acestora pentru o perioadă de timp apreciabilă.

Pe de altă parte, prevederile legale criticate înfrâng principiul securității raporturilor juridice, astfel cum acesta a fost consacrat în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (a se vedea, spre exemplu, Hotărârea pronunțată în Cauza *Tudor Tudor împotriva României*, 2009) și în jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene (a se vedea hotărârile pronunțate în Cauza 24-69 *Theo Nebe împotriva Comisiei Comunităților Europene*, Cauza 61/79 *Amministrazione delle finanze dello Stato împotriva Denavit italiana Srl* și Cauza 57-69 *Azienda colori nazionali — ACNA S.p.A. împotriva Comisiei Comunităților Europene*). Astfel, prin grilele de calcul incluse în anexele sale, Legea nr. 63/2011 a dus la o diminuare cu aproximativ 25% a veniturilor ce erau anterior deja diminuate.

Autorii susțin, totodată, că Legea nr. 63/2011 încalcă dreptul de proprietate asupra bunului reprezentat de salariul cuvenit pentru munca prestată, fără a exista vreunul din cazurile prevăzute de art. 53 din Constituție, fără a avea caracter temporar și fără a se acorda în schimb vreo despăgubire proporțională cu privarea de bun.

Invocă aspecte din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (hotărârile pronunțate în cauzele *Kechko contra Ucrainei*, 2005, *Kopecky contra Slovaciei*, 2003, *Cazacu contra Moldovei*, 2007) prin care s-a statuat că drepturile salariale privite ca drept de creanță reprezintă un „*bun*” în sensul art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Tribunalul Botoșani — Secția civilă opinează în sensul constituționalității Legii nr. 63/2011, subliniind că atributul stabilirii sistemului de salarizare pentru personalul bugetar aparține legiuitorului, așa încât, în realizarea politicii sale și luarea măsurilor necesare în perioada de criză economică, acesta poate prevedea un regim salarial diferit, distinct pentru anumite categorii de bugetari. Conform art. 16 alin. (1) din Constituție, egalitatea presupune uniformitate în cadrul aceleiași categorii de subiecți ai drepturilor, respectiv aplicarea aceluiași criterii de salarizare tuturor cadrelor didactice și didactice auxiliare.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul, în punctul său de vedere exprimat în dosarele nr. 1.372D/2011, nr. 1.373D/2011 și nr. 1.375D/2011, arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând Decizia Curții Constituționale nr. 575 din 4 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 368 din 26 mai 2011. În dosarele nr. 1.301D/2011, nr. 1.302D/2011 și nr. 1.410D/2011, Guvernul nu a comunicat punctul său de vedere.

Avocatul Poporului consideră că prevederile Legii nr. 63/2011 sunt constituționale. Invocă Decizia Curții Constituționale nr. 575/2011, precizând că este dreptul autorității legiuitoare să elaboreze măsuri de politică legislativă în domeniul salarizării în concordanță cu condițiile economice și sociale existente la un moment dat.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Legii nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 323 din 10 mai 2011.

Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că actul normativ criticat încalcă dispozițiile din Constituție cuprinse în art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 44 privind dreptul de proprietate privată, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 136 alin. (1) și (5) privind tipurile de proprietate — publică și privată — și caracterul inviolabil al proprietății private, în condițiile legii organice, și art. 148 alin. (2) privind prioritatea reglementărilor comunitare cu caracter obligatoriu.

Sunt invocate și dispozițiile privind proprietatea cuprinse în art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 17 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că Legea nr. 63/2011 — act normativ cu caracter temporar, ale cărui efecte juridice continuă să se producă, a mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, exercitat din perspectiva unor critici similare cu cele invocate în prezenta cauză (a se vedea Decizia nr. 575 din 4 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 368 din 26 mai 2011, și Decizia nr. 130 din 16 februarie 2012, nepublicată până la data pronunțării prezentei decizii).

Astfel, raportat la critica de neconstituționalitate cu privire la încălcarea normelor constituționale și convenționale privind proprietatea privată, formulată din perspectiva unei restrângeri a dreptului la salariu, considerat un „*bun*”, Curtea, în acord cu jurisprudența instanței de contencios european al drepturilor omului, a subliniat distincția dintre dreptul persoanei de a continua să primească, în viitor, un salariu într-un anumit quantum și dreptul de a primi efectiv salariul cuvenit pentru perioada în care munca a fost prestată (a se vedea Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 19 aprilie 2007, pronunțată în Cauza *Vilho Eskelinen împotriva Finlandei*, paragraful 94).

În aceste condiții, Curtea a reținut, în esență, că legea supusă controlului de constituționalitate stabilește drepturile salariale ale cadrelor didactice de la data intrării sale în vigoare și până la finele anului 2011, așadar pentru viitor, fără a afecta în niciun mod drepturile salariale dobândite pentru perioada anterioară intrării sale în vigoare. Ca urmare, prevederile sale nu stabilesc o ingerință de tipul privării de proprietate.

Cât privește salariul care urmează a fi plătit în viitor, Curtea a constatat că este dreptul autorității legiuitoare de a elabora măsuri de politică legislativă în domeniul salarizării în concordanță cu condițiile economice și sociale existente la un moment dat. În această privință, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că statul este cel în măsură să stabilească ce

sume trebuie plătite angajaților săi din bugetul de stat. Statul poate dispune introducerea, suspendarea sau încetarea plății unor astfel de sume prin modificări legislative corespunzătoare (a se vedea, de exemplu, Hotărârea din 8 noiembrie 2005, pronunțată în *Cauza Kechko împotriva Ucrainei*, paragraful 23).

De altfel, printr-o jurisprudență constantă, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că statele se bucură de o largă marjă de apreciere pentru a determina oportunitatea și intensitatea politicilor lor în acest domeniu (spre exemplu, Hotărârea din 8 decembrie 2009, pronunțată în *Cauza Wieczorek împotriva Poloniei*, paragraful 59, și Hotărârea din 2 februarie 2010, pronunțată în *Cauza Aizpurua Ortiz împotriva Spaniei*, paragraful 57).

Totodată, examinând legea criticată prin prisma exigențelor referitoare la previzibilitatea normelor juridice și protecția așteptărilor legitime ale cetățenilor, Curtea a constatat că acestea nu sunt încălcate, câtă vreme Legea nr. 63/2011 a fost adoptată pentru a realiza unificarea salarizării unei categorii profesionale, respectiv pentru reglementarea unitară a domeniului vizat. În plus, Curtea a reținut că drepturile câștigate nu sunt cu nimic afectate prin reglementarea dedusă controlului de constituționalitate.

Pe de altă parte, Curtea a constatat că este lipsită de temei critica privind încălcarea prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, susținută de autorii excepției din perspectiva instituirii, prin prevederile legale criticate, a unei discriminări în cazul personalului didactic și didactic auxiliar, față de restul salariaților plătiți din fondurile publice.

Astfel, în jurisprudența sa, Curtea a statuat că instituirea de regimuri juridice diferite în situații care impun rezolvări diferite nu poate fi apreciată drept o încălcare a principiului egalității (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 17 din 12 ianuarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 79 din 5 februarie 2010).

În același sens, Curtea a reținut că art. 16 din Constituție vizează egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic în aplicarea

unor măsuri, indiferent de natura lor. În felul acesta se justifică nu numai admisibilitatea unui regim juridic diferit față de anumite categorii de persoane, dar și necesitatea lui (Decizia nr. 53 din 19 februarie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 3 aprilie 2002).

Aplicând aceste considerente de principiu în cauză, Curtea a constatat că în materia salarizării personalului didactic și didactic auxiliar a existat o situație juridică specifică, determinată de succesiunea a numeroase acte normative cu acest obiect de reglementare și de practica judiciară neunitară, care a condus la un sistem de salarizare neunitar.

În acest context specific salarizării personalului didactic și didactic auxiliar, reglementarea criticată dă expresie unei măsuri de politică bugetară, determinată de impactul financiar major asupra cheltuielilor de personal aprobate pentru anul 2011, având în vedere consecințele modificărilor legislative și ale soluțiilor pronunțate de instanțele judecătorești, urmărind să elimine inechitatea în stabilirea salariilor din sistemul național de învățământ. Se asigură astfel un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul urmărit.

În aceste condiții, Curtea a reținut că situația obiectiv diferită a personalului didactic și didactic auxiliar justifică instituirea unui tratament juridic distinct în ceea ce privește salarizarea acestei categorii profesionale, fără ca aceasta să aibă semnificația încălcării principiului egalității în drepturi.

În fine, celelalte critici de neconstituționalitate, astfel cum sunt formulate de autorii excepției, vizează aplicarea cu prioritate a unor principii statuate în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și a Curții de Justiție a Uniunii Europene. Or, asemenea aspecte nu pun în discuție probleme de constituționalitate, ci țin de aplicarea legii de către instanțele de judecată.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate anterior își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, excepție ridicată de Gabriela Ghileschi, Lăcrămioara Macovei, Doina Zagan, Dumitru Nechifor, Iuliana Solcan, Vasilica Neculau, Mihaela Miron, Carmen Luchian, Elena Gabriela Ghiliciuc, Mihaela Surghin, Vlada Sonohat, Valentina Nechifor, Mihai Ciocan, Ionela Deleanu, Costel Zagan, Marius Crăciun, Maria Burlacu, Samuel Marcu, Sorin Julea, Camelia Ciocan, Viorica Luchian, Elena Lotis, Rodica Vieru și Dumitru Buciumanu, prin Liga Sindicatelor din Învățământ Botoșani, în Dosarul nr. 7.288/40/2011 al Tribunalului Botoșani — Secția civilă, de Doinița Dorina Huțu, prin Liga Sindicatelor din Învățământ Botoșani, în Dosarul nr. 7.297/40/2011 al Tribunalului Botoșani — Secția civilă, de Dorina Ailoeai Iordache, Rodica Hrițac, Olga Ciobanu, Marinela Vieru, Valentina Dumitriu, Laura Florica Hoceag, Daniela Mariana Belecciu, Georgică Manole, Lucian Manole, Mihaela Paula Manole, Ana Grădinaru, Mioara Zbanț, Diana Prisecariu, Elena Pădurariu, Mihaela Coțovanu și Laurențiu Turtă, prin Liga Sindicatelor din Învățământ Botoșani, în Dosarul nr. 7.285/40/2011 al Tribunalului Botoșani — Secția civilă, de Dorela Boariu, Mariela Dupu, Daniela Grigoruță, Simona Pojoga, Florentina Grigoraș, Alina Julinschi, Ecaterina Cuzuban, Valerica Mandru și Sorin Știrbu, prin Liga Sindicatelor din Învățământ Botoșani, în Dosarul nr. 7136/40/2011 al Tribunalului Botoșani - Secția civilă, de Felicia Arhip, Monalisa Veronica Bartic, Gheorghe Ciornei, Dumitru Cepoi, Ramona Elena Cotruță, Elena Felciuc, Cătălina Humeniuc, Angela Irimia, Ghiorghița Liute, Maria Lesuc, Aurel Lesuc, Alexandru Maxim, Zanovica Maxim, Elena Nechita, Eugen Nechita, Neculai Păchițanu, Ion Pârvu, Elena Rădeanu, Mihai Samian, Ileana Sandu, Viorica Sandu, Maria Stăchinariu, Dina Schianu, Anca Șfaițer, Cristina Todirișcă, Cornelia Vatavu, Costică Străchinariu și Niculina Icușcă, prin Liga Sindicatelor din Învățământ Botoșani, în Dosarul nr. 7.166/40/2011 al Tribunalului Botoșani — Secția civilă, precum și de Constantin Pleșca, Maria Grosu, Lucia Sandu, Ana Grosu, Vasile Genete, Alexandra

Țurcanu, Loredana Caruceru, Angelica Culica, Mihaela Mihai, Maria Ilcu și Cristina Focsa, prin Liga Sindicatelor din Învățământ Botoșani, în Dosarul nr. 7.291/40/2011 al Tribunalului Botoșani — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 februarie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Simina Gagu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 226

din 15 martie 2012

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. XXIV alin. (1)
din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor,
raportate la art. 320¹ din Codul de procedură penală**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. XXIV alin. (1) din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, raportate la art. 320¹ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Cristian Constantin Vasile în Dosarul nr. 6.811/113/2010 al Curții de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 215D/2011.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, întrucât dispozițiile de lege criticate nu au legătură cu soluționarea cauzelor având ca obiect o contestație la executare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 24 ianuarie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 6.811/113/2010, **Curtea de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. XXIV alin. (1) din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, raportate la art. 320¹ din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Cristian Constantin Vasile cu ocazia soluționării recursului într-o cauză având ca obiect o contestație la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. XXIV alin. (1) din Legea

nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, raportate la art. 320¹ din Codul de procedură penală, încalcă principiul aplicării legii penale mai favorabile, egalității în fața legii și a autorităților publice și al legalității pedepsei, întrucât persoana condamnată definitiv nu beneficiază de reducerea pedepsei. Consideră că dispozițiile art. 320¹ din Codul de procedură penală reprezintă o lege penală mai favorabilă, care trebuie aplicată și situației condamnatului, deoarece, în caz contrar, creează discriminare între inculpații care au tergiversat ancheta și astfel au ajuns să beneficieze de dispozițiile art. 320¹ din Codul de procedură penală și cei care și-au recunoscut vinovăția, dar au avut neșansa să fie condamnați anterior intrării în vigoare a acestui text de lege, care rămân cu aceeași pedeapsă. Prin urmare, se impune, pentru o aplicare unitară și nediscriminatorie, ca toți cei care și-au recunoscut vinovăția înainte de începerea procesului penal să beneficieze de reducerea pedepsei.

Curtea de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prevederile de lege criticate nu aduc nicio atingere dispozițiilor din Constituție invocate de autorul excepției.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. XXIV alin. (1) din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010, raportate la art. 320¹ din Codul de procedură penală, text de lege introdus prin art. XVIII pct. 43 din Legea nr. 202/2010. Ulterior sesizării Curții, alin. 4 și 8 ale art. 320¹ din Codul de procedură penală au fost modificate, cu păstrarea însă a soluției legislative atacate, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 121/2011 pentru modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 931 din 29 decembrie 2011. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. XXIV alin. (1) din Legea nr. 202/2010: „Hotărârile pronunțate în cauzele penale înainte de intrarea în vigoare a prezentei legi rămân supuse căilor de atac, motivelor și termenelor prevăzute de legea sub care a început procesul.”;

— Art. 320¹ din Codul de procedură penală: „Până la începerea cercetării judecătorești, inculpatul poate declara personal sau prin înscris autentic că recunoaște săvârșirea faptelor reținute în actul de sesizare a instanței și solicită ca judecata să se facă în baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Judecata poate avea loc numai în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, doar atunci când inculpatul declară că recunoaște în totalitate faptele reținute în actul de sesizare a instanței și nu solicită administrarea de probe, cu excepția înscrisurilor în circumstanțiere pe care le poate administra la acest termen de judecată.

La termenul de judecată, instanța întrebă pe inculpat dacă solicită ca judecata să aibă loc în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, pe care le cunoaște și le însușește, procedeează la audierea acestuia și apoi acordă cuvântul procurorului și celorlalte părți.

Instanța de judecată soluționează latura penală atunci când din probele administrate în cursul urmăririi penale rezultă că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat.

Dacă pentru soluționarea acțiunii civile se impune administrarea de probe în fața instanței, se va dispune disjungerea acesteia.

În caz de soluționare a cauzei prin aplicarea alin. 1, dispozițiile art. 334 și 340—344 se aplică în mod corespunzător.

Instanța va pronunța condamnarea inculpatului, care beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege, în cazul pedepsei închisorii, și de reducerea

cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege, în cazul pedepsei amenzii. Dispozițiile alin. 1—6 nu se aplică în cazul în care acțiunea penală vizează o infracțiune care se pedepsește cu detențiune pe viață.

Instanța respinge cererea atunci când constată că probele administrate în cursul urmăririi penale nu sunt suficiente pentru a stabili că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat. În acest caz instanța continuă judecarea cauzei potrivit procedurii de drept comun.”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile, ale art. 16 alin. (1) și (2) referitoare la egalitatea în fața legii și a autorităților publice și ale art. 23 alin. (12) privind legalitatea pedepsei.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 320¹ din Codul de procedură penală nu au legătură cu soluționarea cauzelor având ca obiect o contestație la executare, deoarece judecata în cazul recunoașterii vinovăției poate interveni numai până la pronunțarea unei hotărâri definitive. Or, potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, „Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești [...] privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei.”

La prevederile art. 320¹ din Codul de procedură penală sunt raportate și dispozițiile art. XXIV alin. (1) din Legea nr. 202/2010, care reglementează procedura de urmat în cazul hotărârilor pronunțate înainte de intrarea în vigoare a noii legi, acestea rămânând supuse căilor de atac, motivelor și termenelor prevăzute de legea sub care a început procesul. Prezenta excepție de neconstituționalitate a fost ridicată însă într-o cauză având ca obiect o contestație la executare, procedură care nu intră în sfera de incidență a dispozițiilor de lege criticate.

Prin urmare, în temeiul art. 29 alin. (1) și (5) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. XXIV alin. (1) din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, raportate la art. 320¹ din Codul de procedură penală, este inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. XXIV alin. (1) din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, raportate la art. 320¹ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Cristian Constantin Vasile în Dosarul nr. 6.811/113/2010 al Curții de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 martie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

privind modificarea Normelor metodologice pentru aplicarea prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 190/2000 privind regimul metalelor prețioase și pietrelor prețioase în România, cu modificările și completările ulterioare, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.344/2003

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Normele metodologice pentru aplicarea prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 190/2000 privind regimul metalelor prețioase și pietrelor prețioase în România, cu modificările și completările ulterioare, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.344/2003, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 838 din 25 noiembrie 2003, se modifică după cum urmează:

1. **La articolul 11, litera c) se abrogă.**
2. **La articolul 12, litera d) se abrogă.**

PRIM-MINISTRU

MIHAI-RĂZVAN UNGUREANU

Contrasemnează:

Ministrul economiei, comerțului și
mediului de afaceri,

Lucian Nicolae Bode

Președintele Autorității Naționale pentru
Protecția Consumatorilor,

Constantin Cerbulescu

p. Ministrul afacerilor europene,

Teodor Cătălin Vătafu,

secretar de stat

p. Ministrul finanțelor publice,

Gheorghe Gherghina,

secretar de stat

București, 24 aprilie 2012.

Nr. 378.

REPUBLICĂRI

LEGEA Nr. 108/1999*)

pentru înființarea și organizarea Inspecției Muncii

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — (1) Se înființează Inspecția Muncii, organ de specialitate al administrației publice centrale în subordinea Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale, cu sediul în municipiul București.

(2) Inspecția Muncii are personalitate juridică și este finanțată integral de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale.

(3) Inspecția Muncii îndeplinește funcția de autoritate de stat, prin care asigură exercitarea controlului în domeniile relațiilor de muncă, securității și sănătății în muncă și supravegherii pieței.

(4) Inspecția Muncii acționează pentru asigurarea protecției sociale a muncii, în baza prevederilor art. 41 din Constituția României, republicată, și, respectiv, a prevederilor Convenției Organizației Internaționale a Muncii nr. 81/1947 privind inspecția muncii în industrie și comerț, ratificată prin Decretul Consiliului de Stat nr. 284/1973 și ale Convenției Organizației Internaționale a Muncii nr. 129/1969 privind inspecția muncii în agricultură, ratificată prin Decretul Consiliului de Stat nr. 83/1975.

Art. 2. — Inspecția Muncii are în subordine inspectorate teritoriale de muncă, instituții cu personalitate juridică, care se organizează în fiecare județ și în municipiul București.

Art. 3. — Inspecția Muncii, prin Ministerul Muncii, Familiei și Protecției Sociale, poate propune Guvernului înființarea în subordinea sa, în condițiile prevăzute de regulamentul de organizare și funcționare, a unor unități cu personalitate juridică, prin intermediul cărora să se asigure pregătirea sau perfecționarea pregătirii personalului propriu, precum și efectuarea unor prestații legate de specificul activității.

Art. 4. — Organizarea și funcționarea Inspecției Muncii se reglementează prin Regulamentul de organizare și funcționare, aprobat prin hotărâre a Guvernului**), la propunerea Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale, cu respectarea prevederilor prezentei legi, denumit în continuare *Regulament*.

CAPITOLUL II

Atribuțiile Inspecției Muncii

Art. 5. — Inspecția Muncii îndeplinește următoarele funcții generale:

a) de autoritate de stat, prin care se asigură exercitarea controlului aplicării prevederilor legale în domeniile sale de competență;

b) de comunicare, prin care se asigură schimbul de informații cu autoritățile administrației publice centrale și locale, precum și cu persoanele fizice și juridice supuse activității de control, informarea acestora și a cetățenilor asupra modului cum se respectă și se aplică prevederile legislației din domeniile de competență;

c) de reprezentare, prin care se asigură, în numele statului român și al Guvernului României, reprezentarea pe plan intern și extern în domeniile sale de competență;

d) de formare, prin care se realizează pregătirea și perfecționarea profesională a personalului propriu, în condițiile legii;

e) de cooperare, prin care se asigură desfășurarea de acțiuni în comun, pe plan intern și internațional, în domeniile de competență;

f) de administrare, prin care se asigură gestionarea bunurilor din domeniul public, respectiv privat al statului ori, după caz, al unităților administrativ-teritoriale pe care le are în administrare sau în folosință, a fondurilor alocate în scopul funcționării în condițiile legii, precum și organizarea și gestionarea sistemelor informatice necesare activităților proprii.

Art. 6. — (1) Inspecția Muncii are următoarele atribuții generale:

a) controlul aplicării prevederilor legale, generale și speciale, în domeniile relațiilor de muncă, securității și sănătății în muncă și supravegherii pieței;

b) furnizarea de informații angajatorilor și salariaților cu privire la mijloacele de aplicare a prevederilor legale în domeniile de competență;

c) informarea autorităților competente despre deficiențele sau abuzurile legate de aplicarea dispozițiilor legale în vigoare;

d) prestarea de servicii specifice domeniului său de activitate;

e) inițierea de propuneri pentru îmbunătățirea cadrului legislativ din domeniile sale de activitate, pe care le înaintează Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale.

(2) Inspecția Muncii are următoarele atribuții specifice:

A. în domeniul relațiilor de muncă:

a) controlează aplicarea reglementărilor legale, generale și speciale, cu privire la încheierea, executarea, modificarea, suspendarea și încetarea contractelor individuale de muncă;

b) controlează stabilirea și acordarea drepturilor cuvenite salariaților ce decurg din lege, din contractul colectiv de muncă aplicabil și din contractele individuale de muncă;

c) controlează aplicarea măsurilor de respectare a egalității de șanse și de tratament între femei și bărbați;

d) asigură la nivel național evidența muncii prestate în baza contractelor individuale de muncă, prin registrul general de evidență al salariaților, precum și evidența zilierilor și a beneficiarilor prestațiilor acestora;

e) controlează folosirea forței de muncă, în scopul identificării cazurilor de muncă nedeclarată;

f) primește și transmite în sistem informatic, prin inspectoratele teritoriale de muncă, datele depuse de angajatori și beneficiari referitoare la salariați și la zilieri;

g) asigură înregistrarea contractelor colective de muncă la nivel de unități și verifică prevederile acestora, potrivit procedurii aprobate de inspectorul general de stat, și conciliază conflictele de muncă declanșate la nivelul unităților;

B. în domeniul securității și sănătății în muncă și al supravegherii pieței:

a) controlează, coordonează și îndrumă metodologic aplicarea prevederilor referitoare la securitatea și sănătatea în muncă, ce decurg din legislația națională, europeană și din convențiile Organizației Internaționale a Muncii;

b) cercetează evenimentele conform competențelor, avizează cercetarea, stabilește sau confirmă caracterul accidentelor, colaborează cu instituțiile implicate în ceea ce privește evidența și raportarea accidentelor de muncă și bolilor profesionale;

*) Republicată în temeiul art. V din Legea nr. 51/2012 privind modificarea și completarea Legii nr. 108/1999 pentru înființarea și organizarea Inspecției Muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 21 martie 2012, dându-se textelor o nouă numerotare.

Legea nr. 108/1999 a mai fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 740 din 10 octombrie 2002.

**) A se vedea Hotărârea Guvernului nr. 1.377/2009 privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Inspecției Muncii, precum și pentru stabilirea unor măsuri cu caracter organizatoric, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 802 din 25 noiembrie 2009, cu modificările și completările ulterioare.

c) controlează activitatea de instruire, informare și consultare a salariaților și furnizează informații în vederea îmbunătățirii acesteia;

d) autorizează din punctul de vedere al securității și sănătății în muncă funcționarea persoanelor fizice și juridice și retrage sau poate propune retragerea autorizării, în condițiile legii;

e) analizează activitatea serviciilor externe de prevenire și protecție și propune, după caz, comisiei de abilitare a serviciilor externe de prevenire și protecție și de avizare a documentațiilor cu caracter tehnic de informare și instruire în domeniul securității și sănătății în muncă din cadrul inspectoratelor teritoriale de muncă retragerea abilitării;

f) eliberează avize și autorizații conform competențelor stabilite prin actele normative aplicabile;

g) dispune sistarea activității sau oprirea din funcțiune a echipamentelor de muncă, în cazul în care se constată o stare de pericol grav și iminent de accidentare sau de îmbolnăvire profesională, și sesizează, după caz, organele de urmărire penală;

h) dispune angajatorului efectuarea de măsurători, determinări și expertize pentru prevenirea unor evenimente sau pentru stabilirea cauzelor evenimentelor produse, precum și verificarea, prin organisme abilitate, a încadrării nivelului noxelor profesionale în limite admisibile la locurile de muncă, cheltuielile fiind suportate de către angajator;

i) controlează respectarea prevederilor legale referitoare la introducerea pe piață a produselor pentru care desfășoară acțiuni de supraveghere a pieței, conform competențelor;

j) restricționează, prin măsurile legale stabilite de legislația în vigoare, comercializarea produselor neconforme și dispune măsuri de eliminare a neconformităților constatate;

k) prelevează probe și efectuează testări în vederea identificării produselor care prezintă suspiciuni de neconformitate;

l) colaborează cu autoritățile vamale și alte organisme responsabile cu controalele la frontiere în vederea schimbului de informații cu privire la produsele ce prezintă riscuri în utilizare;

m) colaborează cu autoritățile competente naționale și din cadrul Uniunii Europene în toate problemele de supraveghere a pieței, inclusiv în ceea ce privește notificarea clauzei de salvagardare în cazul produselor neconforme.

(3) Inspekția Muncii îndeplinește și alte atribuții stabilite în responsabilitatea sa potrivit legislației în vigoare.

(4) Autoritățile administrației publice centrale și locale, precum și instituțiile aflate în subordinea, coordonarea sau sub autoritatea acestora au obligația de a pune la dispoziția Inspekției Muncii și a inspectoratelor teritoriale de muncă, la solicitarea acestora, informațiile și documentele necesare, în mod operativ și gratuit, pentru îndeplinirea atribuțiilor stabilite prin lege.

Art. 7. — (1) Inspekția Muncii poate să presteze servicii și să furnizeze date/informații, contra cost, în condițiile legii.

(2) Contravaloarea serviciilor prestate se suportă de către beneficiarii acestora și constituie venituri la bugetul de stat.

(3) Serviciile pentru care se percep tarife, precum și cuantumul acestora se stabilesc prin ordin al ministrului muncii, familiei și protecției sociale.

Art. 8. — În realizarea atribuțiilor sale, Inspekția Muncii cooperează, pe plan național și internațional, pe bază de protocoale, acorduri și memorandumuri, cu instituții similare, cu inspekții din alte domenii, instituții publice sau private, cu organizații ale partenerilor sociali și cu orice alte organizații care sunt constituite și funcționează potrivit legii.

Art. 9. — Ministerul Apărării Naționale, structurile militare și structurile în care își desfășoară activitatea funcționari publici cu statut special din cadrul Ministerului Administrației și Internelor, Administrația Națională a Penitenciarelor din cadrul Ministerului Justiției, Serviciul Român de Informații, Serviciul de Informații Externe, Serviciul de Protecție și Pază, Serviciul de Telecomunicații Speciale, precum și Comisia Națională pentru

Controlul Activităților Nucleare organizează activitățile de inspekție a muncii prin servicii proprii de specialitate, care au competență exclusivă numai pentru structurile respective.

CAPITOLUL III

Organizarea Inspekției Muncii

Art. 10. — (1) Inspekția Muncii este condusă de un inspector general de stat.

(2) În exercitarea atribuțiilor de conducere, inspectorul general de stat are în subordine 2 inspectori generali de stat adjuncți.

(3) Inspectorul general de stat și inspectori generali de stat adjuncți sunt numiți prin ordin al ministrului muncii, familiei și protecției sociale, în condițiile legii.

(4) Funcțiile de inspector general de stat și inspector general de stat adjuncți sunt funcții publice de conducere specifice, asimilate din punctul de vedere al drepturilor salariale cu directorul general, respectiv directorul general adjuncți din minister.

(5) Inspectorul general de stat și inspectori generali de stat adjuncți au calitatea de inspector de muncă și pot exercita activități de control pe întreg teritoriul țării.

(6) Inspectorul general de stat este ordonator secundar de credite.

(7) În exercitarea atribuțiilor sale, inspectorul general de stat emite decizii și aprobă metodologia, proceduri și instrucțiuni în domeniile de activitate ale Inspekției Muncii.

(8) Atribuțiile inspectorului general de stat și ale inspectorilor generali de stat adjuncți sunt stabilite prin Regulament.

(9) La nivelul Inspekției Muncii se constituie Consiliul Consultativ Tripartit, cu rol de dialog social, format din reprezentanții desemnați ai instituției, ai confederațiilor sindicale și patronale reprezentative la nivel național.

(10) Modul de organizare și atribuțiile Consiliului Consultativ Tripartit se stabilesc prin Regulamentul de organizare și funcționare al aparatului propriu al Inspekției Muncii, aprobat prin ordin al ministrului muncii, familiei și protecției sociale, la propunerea Inspekției Muncii.

Art. 11. — (1) Inspectoratele teritoriale de muncă sunt conduse de câte un inspector-șef, numit prin ordin al ministrului muncii, familiei și protecției sociale, în condițiile legii.

(2) Inspectorul-șef este ordonator terțiar de credite.

(3) În exercitarea atribuțiilor de conducere, inspectorul-șef are în subordine 2 inspectori-șefi adjuncți, numiți prin ordin al ministrului muncii, familiei și protecției sociale, în condițiile legii.

(4) Inspectorul-șef și inspectori-șefi adjuncți au calitatea de inspector de muncă și pot exercita activități de control.

(5) Funcțiile de inspector-șef și inspector-șef adjuncți sunt funcții publice de conducere specifice, asimilate din punctul de vedere al drepturilor salariale cu directorul executiv și directorul executiv adjuncți din cadrul serviciilor publice deconcentrate ale ministerelor.

(6) La nivelul inspectoratelor teritoriale de muncă se constituie câte un consiliu consultativ tripartit, cu rol de dialog social, format din reprezentanții desemnați ai instituției și ai organizațiilor sindicale și patronale reprezentative la nivel național.

(7) Modul de organizare și atribuțiile Consiliului Consultativ Tripartit se stabilesc prin regulamentul de organizare și funcționare al inspectoratului teritorial de muncă, aprobat prin ordin al ministrului muncii, familiei și protecției sociale, la propunerea Inspekției Muncii.

Art. 12. — (1) Personalul Inspekției Muncii și al inspectoratelor teritoriale de muncă este alcătuit din funcționari publici și personal contractual.

(2) În exercitarea atribuțiilor de serviciu, inspectori de muncă exercită atribuții de autoritate de stat.

(3) Inspekția Muncii asigură participarea personalului propriu și al inspectoratelor teritoriale de muncă la programe de

perfecționare profesională, specifice domeniului de activitate, aprobate anual prin decizie a inspectorului general de stat.

(4) Funcțiile publice de conducere ale direcțiilor/serviciilor/birourilor cu atribuții de control și de evidență a relațiilor de muncă sunt funcții publice de conducere specifice.

(5) Funcționarii publici de conducere ai direcțiilor/serviciilor/birourilor cu atribuții de control și de evidență a relațiilor de muncă au calitatea de inspector de muncă.

(6) Inspectorii de muncă, celelalte categorii de funcționari publici, precum și personalul contractual din cadrul Inspecției Muncii și al inspectoratelor teritoriale de muncă beneficiază de măsuri speciale de protecție împotriva amenințărilor, violențelor sau a oricăror fapte care îi pun în pericol pe ei, familiile și/sau bunurile lor, precum și de rambursarea tuturor cheltuielilor pentru daunele suferite în exercitarea atribuțiilor.

(7) Măsurile speciale de protecție, precum și condițiile și modul de realizare a acestora se stabilesc prin ordin al ministrului muncii, familiei și protecției sociale. Pentru reglementările aplicabile funcționarilor publici se va obține avizul Agenției Naționale a Funcționarilor Publici.

(8) Personalul Inspecției Muncii și al inspectoratelor teritoriale de muncă beneficiază de sprijin financiar din partea instituției, prin suportarea sumelor necesare asigurării asistenței juridice, în condițiile stabilite prin ordin al ministrului muncii, familiei și protecției sociale, în cazurile în care actele și faptele îndeplinite în timpul exercitării atribuțiilor de serviciu, în limitele și cu respectarea prevederilor legale, fac obiectul unor proceduri judiciare.

Art. 13. — (1) Numărul maxim de posturi pentru aparatul propriu al Inspecției Muncii și al inspectoratelor teritoriale de muncă se stabilește prin Regulament.

(2) Structura organizatorică și statul de funcții ale aparatului propriu al Inspecției Muncii și al inspectoratelor teritoriale de muncă, precum și repartizarea numărului de posturi la inspectoratele teritoriale de muncă se aprobă prin ordin al ministrului muncii, familiei și protecției sociale.

Art. 14. — Drepturile salariale ale personalului încadrat la Inspecția Muncii și la inspectoratele teritoriale de muncă se acordă astfel:

a) pentru Inspecția Muncii, potrivit prevederilor legale aplicabile aparatului propriu al Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale;

b) pentru inspectoratele teritoriale de muncă, potrivit prevederilor legale aplicabile serviciilor publice deconcentrate ale ministerelor.

Art. 15. — (1) Inspecția Muncii întocmește și publică anual un raport asupra activității sale, cu respectarea prevederilor Convenției Organizației Internaționale a Muncii nr. 81/1947 privind inspecția muncii în industrie și comerț, ratificată prin Decretul Consiliului de Stat nr. 284/1973.

(2) Raportul prevăzut la alin. (1) se înaintează ministrului muncii, familiei și protecției sociale și Organizației Internaționale a Muncii.

CAPITOLUL IV Inspectorul de muncă

Art. 16. — (1) Inspectorii de muncă sunt funcționari publici, în cadrul funcțiilor publice specifice cu statut special.

(2) Statutul inspectorului de muncă va fi reglementat prin lege.

(3) Inspectorii de muncă beneficiază de stabilitate în funcție și independență față de orice schimbare guvernamentală și influență neprevăzută din afară.

(4) Funcția de inspector de muncă poate fi ocupată de persoane cu studii universitare de licență absolvite cu diplomă, respectiv studii superioare de lungă durată absolvite cu diplomă de licență sau echivalentă în domeniile fundamentale: științe inginerești, științe agricole și silvice, științe juridice, științe economice sau în specializările: sociologie, psihologie, medicină, administrație publică și științe politice.

Art. 17. — Recrutarea și numirea în funcție a inspectorilor de muncă se fac potrivit legislației din domeniul funcției publice.

Art. 18. — Inspectorii de muncă sunt obligați:

a) să nu aibă vreun interes, direct sau indirect, de orice natură ar fi acesta, în entitățile care se află sub incidența controlului lor;

b) să nu dezvăluie secretele de fabricație și, în general, procedurile de exploatare, de care ar putea lua cunoștință în exercitarea funcțiilor lor, atât pe durata existenței raporturilor de serviciu, cât și timp de 2 ani după data încetării acestora;

c) să păstreze confidențialitatea asupra identității persoanei care semnalează nerespectarea prevederilor legale în domeniul reglementat de prezenta lege și să nu dezvăluie angajatorului, prepușilor săi sau altor persoane faptul că efectuează controlul ca urmare a unei sesizări.

Art. 19. — Inspectorii de muncă, purtând asupra lor legitimația și insigna care atestă funcția pe care o îndeplinesc în exercitarea atribuțiilor stabilite prin lege, au următoarele drepturi:

a) să aibă acces liber, permanent și fără înștiințare prealabilă în sediul oricărui angajator și în orice alt loc de muncă organizat de persoane fizice sau juridice;

b) să identifice, pe baza actelor care dovedesc identitatea sau pe baza altor documente, persoanele aflate în locurile de muncă sau în alte locuri supuse controlului sau cercetării evenimentelor și să impună completarea fișei de identificare;

c) să solicite angajatorului sau reprezentantului legal al acestuia, precum și salariaților, singuri ori în prezența martorilor, documentele și informațiile necesare pentru realizarea controlului sau pentru efectuarea cercetării evenimentelor;

d) să li se pună la dispoziție de către entitatea controlată copii de pe documentele care au legătură cu controlul efectuat sau cu cercetarea evenimentului;

e) să ia declarații scrise, singuri sau în prezența martorilor, salariaților, angajatorilor și/sau, după caz, reprezentanților legali ai acestora, precum și altor persoane care pot da informații cu privire la obiectul controlului efectuat sau al evenimentului cercetat;

f) să preleveze, în vederea efectuării de analize în laboratoare specializate sau în vederea administrării de probe, mostre de produse, materiale ori substanțe fabricate, utilizate, depozitate, manipulate și să înștiințeze deținătorul sau angajatorul despre aceasta;

g) să dispună angajatorului efectuarea de măsurători, determinări și expertize pentru prevenirea unor evenimente sau pentru stabilirea cauzelor evenimentelor produse, precum și verificarea, prin organisme abilitate, a încadrării nivelului noxelor profesionale în limite admisibile la locurile de muncă;

h) să preleveze mostrele necesare din produse pentru care desfășoară acțiuni de supraveghere a pieței, iar în cazul în care consideră necesar, să dispună distrugerea sau scoaterea din uz a produselor care prezintă un risc grav;

i) să dispună angajatorului măsuri, în vederea remedierii într-un timp determinat a neconformităților constatate;

j) să dispună interzicerea, restricționarea, retragerea unui produs de pe piață sau rechemarea acestuia, cu precizarea motivelor care stau la baza acestei decizii;

k) să dispună sistarea activității sau oprirea din funcțiune a echipamentelor de muncă, în cazul în care constată o stare de pericol grav și iminent de accidentare ori de îmbolnăvire profesională, și să sesizeze, după caz, organele de urmărire penală;

l) să dispună suspendarea sau retragerea autorizației de funcționare;

m) să aplice semne distinctive cu valoare de sigiliu, în condițiile prevăzute de lege, în virtutea autorității de stat cu care este investit, pe timpul și în legătură cu îndeplinirea atribuțiilor de serviciu;

n) să sesizeze organele de urmărire penală cu privire la cazurile sau la situațiile de încălcare a dispozițiilor legale în domeniu, când există indicii de săvârșire a unei infracțiuni;

o) să constate contravenții și să aplice sancțiuni prevăzute de legislația în vigoare;

p) să solicite și să primească necondiționat sprijin de la autorități și instituții de ordine publică și protecție, după caz, în desfășurarea controlului.

Art. 20. — (1) Constatările rezultate în urma controalelor și a cercetării evenimentelor, măsurile, precum și sancțiunile dispuse de inspectorii de muncă sunt consemnate de aceștia în procese-verbale, al căror model se aprobă prin decizie a inspectorului general de stat.

(2) Contestațiile formulate împotriva actelor cu caracter administrativ încheiate de inspectorii de muncă sunt soluționate potrivit prevederilor Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Contestațiile formulate împotriva proceselor-verbale de constatare și sancționare a contravențiilor încheiate de inspectorii de muncă sunt soluționate potrivit prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 21. — Persoanele fizice sau juridice controlate au obligația de a pune la dispoziția inspectorilor de muncă documentele și informațiile solicitate de către aceștia, necesare controlului ori cercetării evenimentului.

Art. 22. — Inspectorii de muncă își pot desfășura activitatea de control pe tot teritoriul țării, indiferent de locul de muncă în care își desfășoară activitatea în mod curent, în baza deciziei emise de inspectorul general de stat.

CAPITOLUL V

Sancțiuni

Art. 23. — (1) Constituie contravenții și se sancționează cu amendă de la 5.000 lei la 10.000 lei:

a) împiedicarea în orice mod a inspectorilor de muncă să exercite, total sau parțial, controlul ori să efectueze cercetarea evenimentelor potrivit prevederilor legale prin orice acțiune sau inacțiune a conducătorului unității, a reprezentantului legal, a unui angajat, prepus ori a altei persoane aflate în locațiile supuse controlului, inclusiv refuzul persoanei găsite la locul de muncă de a completa fișa de identificare sau de a da informații despre evenimentul cercetat;

b) neîndeplinirea sau îndeplinirea parțială de către entitatea controlată a măsurilor dispuse de inspectorul de muncă, la termenele stabilite de acesta;

c) nerespectarea de către conducătorul unității, reprezentantul legal al acestuia, angajați, prepuși sau alte persoane aflate în locațiile supuse controlului a obligației de a pune la dispoziția inspectorilor de muncă, în termenul stabilit de aceștia, documentele și informațiile solicitate, necesare controlului ori cercetării evenimentelor.

(2) Constatarea și sancționarea contravențiilor prevăzute la alin. (1) se fac de către inspectorii de muncă.

Art. 24. — (1) Contravenientul poate achita pe loc sau în termen de cel mult 48 de ore de la data încheierii procesului-verbal ori, după caz, de la data comunicării acestuia jumătate din minimul amenzii prevăzute la art. 23 alin. (1), inspectorul de muncă făcând mențiune despre această posibilitate în procesul-verbal.

(2) Contravențiilor prevăzute la art. 23 alin. (1) le sunt aplicabile dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 25. — Inspectorii de muncă sunt competenți să constate și să sancționeze toate faptele care, potrivit legii, constituie contravenții și pentru care se prevede că agentul constatator face parte din personalul Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale, al direcțiilor de muncă și protecție socială*) și al inspectoratelor teritoriale de muncă.

Art. 26. — În cazul săvârșirii repetate de către angajatori a unor abateri grave de la prevederile legislației muncii sau de la normele de securitate și sănătate în muncă, Inspekția Muncii poate cere radierea persoanei juridice din registrul comerțului.

CAPITOLUL VI

Dispoziții finale

Art. 27. — (1) Inspekția Muncii preia în administrare de la Ministerul Muncii, Familiei și Protecției Sociale, pe bază de protocol, clădirile și terenurile aferente, precum și toate celelalte bunuri necesare activităților specifice.

(2) Pentru dezvoltarea activităților proprii autoritățile publice centrale sau locale vor atribui Inspekției Muncii, cu prioritate, în condițiile prevăzute de lege, terenuri, clădiri și spații.

Art. 28. — Personalul preluat de către Inspekția Muncii de la Ministerul Muncii, Familiei și Protecției Sociale se consideră transferat în interesul serviciului.

Art. 29. — Prezenta lege intră în vigoare la 90 de zile de la data publicării ei în Monitorul Oficial al României, Partea I.**)

NOTĂ:

Reproducem mai jos prevederile art. II—IV din Legea nr. 51/2012 privind modificarea și completarea Legii nr. 108/1999 pentru înființarea și organizarea Inspekției Muncii, care nu sunt încorporate în textul republicat al Legii nr. 108/1999 și care se aplică, în continuare, ca dispoziții proprii ale actului modificator:

„Art. II. — În termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi, Guvernul va supune spre adoptare Parlamentului proiectul de lege privind Statutul inspectorului de muncă, potrivit art. 16 alin. (2) din Legea nr. 108/1999 pentru înființarea și organizarea Inspekției Muncii, republicată, astfel cum a fost modificată și completată prin prezenta lege.

Art. III. — (1) În termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi, Ministerul Muncii, Familiei și Protecției Sociale va elabora Regulamentul de organizare și funcționare al Inspekției Muncii, care se aprobă prin hotărâre a Guvernului.

(2) În termenul prevăzut la alin. (1), Inspekția Muncii va elabora Regulamentul de organizare și funcționare al aparatului propriu al Inspekției Muncii și regulamentul de organizare și funcționare al inspectoratului teritorial de muncă, care se aprobă prin ordin al ministrului muncii, familiei și protecției sociale.

(3) Până la data intrării în vigoare a regulamentelor prevăzute la alin. (1) și (2) rămân aplicabile reglementările referitoare la organizarea și funcționarea Inspekției Muncii, respectiv a inspectoratelor teritoriale de muncă, în măsura în care nu contravin prevederilor prezentei legi.

Art. IV. — Pe data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă:

a) art. 39 alin. (3) din Legea securității și sănătății în muncă nr. 319/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 646 din 26 iulie 2006;

b) art. 62 alin. (3) și (4) din Legea nr. 346/2002 privind asigurarea pentru accidente de muncă și boli profesionale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 772 din 12 noiembrie 2009, cu modificările ulterioare.”

*) A se vedea art. 1 și art. 23 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 113/2011 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale pentru Plăți și Inspekție Socială, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 921 din 23 decembrie 2011.

**) Prezenta lege a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 283 din 21 iunie 1999.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2012 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	144	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	435	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	4.800	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	250	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2012 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000
Autentic+ExpertMO	130	330	830	1.990	4.380	1.300	3.250	8.130	19.510	42.920

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	600	1.500	3.750	9.000	19.800
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600
Autentic+ExpertMO	150	380	950	2.280	5.020	1.500	3.750	9.380	22.510	49.520

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia

50 lei/an

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

